ĢENERĀLADVOKĀTA JANA MAZAKA [*JÁN MAZÁK*] SECINĀJUMI,

sniegti 2009. gada 15. septembrī [1]

I — Ievads

1. Šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedza *Nejvyšší správní soud* (Augstākā administratīvā tiesa) (Čehijas Republika) tiesvedībā starp *Milan Kyrian* (turpmāk tekstā — "prasītājs") un *Celní úřad Tábor* (Taboras Muitas dienests, Čehijas Republika) (turpmāk tekstā — "atbildētājs"), kurā atbildētājs vēlas piedzīt akcīzes nodokļa parādu saskaņā ar paziņojumu par aplikšanu ar nodokļiem, kuru *Hauptzollamt Weiden* (Veidenes Galvenā muitas pārvalde) (Vācija) adresēja prasītājam un kuru izsniedza *Ministerstvo financí — Generální ředitelství cel* (Finanšu ministrijas Muitas ģenerāldirektorāts).

2. Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai saskaņā ar Padomes 1976. gada 15. marta Direktīvas 76/308/EEK par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem (ar grozījumiem) [2] 12. panta 3. punktu tā ir kompetenta izvērtēt, vai ir izpildāms attiecīgais paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem un vai tas prasītājam tika nosūtīts pienācīgā kārtā. Tāpat iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai, ņemot vērā Kopienu tiesību vispārējos principus, it īpaši tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, labas pārvaldības un tiesiskas valsts principu, nodokļa paziņojuma izsniegšana prasītājam valodā, kuru viņš nesaprot, kas turklāt nav Čehijas Republikas oficiālā valoda, ir uzskatāma par trūkumu, kura dēļ ir iespējams atteikties piedzīt attiecīgo prasījumu.

II — Kopienu tiesību akti

3. Direktīvas 76/308 6. pantā ir paredzēts:

"1. Pēc lūguma iesniedzējas iestādes lūguma un saskaņā ar lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts normatīviem un administratīviem

1 — Oriģinālvaloda — angļu.
2 — OV L 73, 18. lpp.

aktiem attiecībā uz dalībvalstī radušos līdzīgu prasījumu piedziņu, lūguma saņēmēja iestāde piedzen prasījumus, par kuriem sastādīts dokuments, kas atļauj piedziņas izpildi.

minēto paziņojumu, tā aptur piedziņas izpildes procedūru, kamēr nav zināms kompetentās iestādes lēmums konkrētajā lietā, ja vien saskaņā ar šā punkta otro daļu lūguma iesniedzēja iestāde nepieprasa citādi. [..]

2. Šādā nolūkā jebkuru prasījumu, par kuru iesniegts piedziņas lūgums, pielīdzina prasījumiem lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī, izņemot gadījumus, kas paredzēti 12. pantā."

Neatkarīgi no 2. punkta pirmās daļas lūguma iesniedzēja iestāde saskaņā ar normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā tā atrodas, var pieprasīt lūguma saņēmēju iestādi apstrīdētu prasījumu piedzīt, ciktāl šādu darbību pieļauj ar lietu saistītie normatīvie un administratīvie akti, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā atrodas lūguma saņēmēja iestāde. Ja apstrīdēšanas rezultāti ir attiecīgi par labu parādniekam, lūguma iesniedzēja iestāde ir atbildīga par piedzīto summu atlīdzināšanu, ieskaitot visas izmaksājamās kompensācijas, saskaņā ar likumiem, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā atrodas lūguma saņēmēja iestāde.

4. Direktīvas 76/308 12. pantā ir paredzēts:

"1. Ja prasījuma piedziņas procedūras gaitā prasījumu un/vai dokumentu, kas atļauj piedziņas izpildi, kas izsniegts lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalstī, apstrīd kāda ieinteresētā puse, tad tā iesniedz pieteikumu lietas izskatīšanai lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentā iestādē saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesību normām. Iesniedzēja iestāde par to paziņo lūguma saņēmējai iestādei. [..]

Ja apstrīd piedziņas izpildes pasākumus, kas veikti lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī, tad pieteikumu lietas izskatīšanai iesniedz šīs dalībvalsts kompetentā iestādē saskaņā ar tās likumiem un noteikumiem.

2. Tiklīdz lūguma saņēmēja iestāde vai nu no lūguma iesniedzējas iestādes, vai arī no ieinteresētās puses ir saņēmusi 1. punktā

[..]"

III — Pamata tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

5. 1999. gada 2. jūlijā *Hauptzollamt Weiden* saņēmējam "*Milan Kyrian, Studnicni* 836, 39811, *Protivin/Tschechien*" adresēja "steuerbescheid" lēmumu (turpmāk tekstā — "paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem"), ar kuru minētajai personai tika uzliks pienākums samaksāt akcīzes nodokli par alkoholu DEM 218 520 apmērā. Paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem 1999. gada 6. augustā tika izsniegts ar Čehijas Finanšu ministrijas Muitas ģenerāldirektorāta starpniecību.

6. 2004. gada 28. septembrī *Hauptzollamt Regensburg* (Rēgensburgas Galvenā muitas pārvalde) (Vācija) atbilstoši Direktīvas 76/308 6. pantam lūdza Čehijas Finanšu ministrijas Muitas ģenerāldirektorātam (turpmāk tekstā — "lūguma saņēmēja iestāde") saskaņā ar paziņojumu par aplikšanu ar nodokļiem piedzīt akcīzes nodokļa parādu. Piedziņas pieprasījumā prasītājs kā parādnieks bija norādīts pēc vārda, uzvārda, adreses, dzimšanas datuma, un akcīzes nodokļa parāds bija uzrādīts skaitļos kopā ar soda naudu — CZK 3 258 625,30.

7. Ar 2004. gada 6. decembra paziņojumu lūguma saņēmēja iestāde deleģēja parāda atgūšanu atbildētājam. 2004. gada 10. decembrī (saistībā ar akcīzes nodokli) un 2004. gada 30. decembrī (saistībā ar soda naudu) atbildētājs pieprasīja atmaksāt parādu papildu laika posmā. Prasītājs sakarā ar šiem pieprasījumiem iesniedza apelācijas sūdzību, kuru *Celní ředitelství České Budějovice* (Češke Budejovices Muitas pārvalde) (Čehijas Republika) noraidīja ar 2005. gada 4. marta un 6. aprīļa lēmumiem.

8. 2006. gada 6. martā atbildētājs izdeva izpildrakstu, kurā tas noteica, ka akcīzes nodokļa parāds ir atgūstams, ieturot naudu no prasītāja algas. Prasītājs izvirzīja iebildumus par izpildrakstu, kas tika noraidīti ar 2006. gada 31. oktobra lēmumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

9. Prasītājs cēla administratīvu prasību par apstrīdēto lēmumu, kurā viņš it īpaši pārmeta, ka adresāta identifikācija paziņojumā par aplikšanu ar nodokļiem (pēc vārda, uzvārda un adreses) nav pietiekama, jo tādi paši dati ir trim personām: prasītājam, prasītāja tēvam un prasītāja dēlam. Šā iemesla dēļ paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem nav izpildāms un atbildētājam nav tiesību no vairākām personām, kuras atbilst paziņojumā par aplikšanu ar nodokļiem norādītajam aprakstam, izvēlēties tieši prasītāju un vērst piedziņu tieši pret viņu. Šā paša iemesla dēļ paziņojumu par aplikšanu ar nodokļiem arī nevar uzskatīt par pienācīgi izsniegtu prasītājam, ja no lūguma saņēmējas iestādes dokumenta par izsnieg-

šanu saprotams, ka paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem tika izsniegts saņēmējam "*Milan Kyrian*, *Studniční* 836, 39811 *Protivín*", kas saskaņā ar prasītāja viedokli nevar būt pierādījums par pienācīgu nodokļa paziņojuma iesniegšanu prasītājam tieši rokās. Turklāt prasītājs apgalvoja, ka viņš nesaprata dokumentus, kurus viņam vācu valodā atsūtīja Vācijas muitas iestādes, un viņš nevarēja veikt pienācīgus juridiskus pasākumus savu tiesību aizsardzībai. Viņš uzskata, ka viņam nav pienākuma par saviem līdzekļiem nodrošināt Vācijas muitas iestāžu rakstisko dokumentu tulkojumu.

10. Ar 2007. gada 14. marta spriedumu *č.j.* 10 *Ca* 239/2006 — 40 (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums") Češke Budejovices apgabaltiesa noraidīja prasību. Prasītājs par pārsūdzēto spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību iesniedzējtiesā. Šajā kasācijas sūdzībā prasītājs apgalvoja, ka paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem nav izpildāms, jo tajā nav pietiekami skaidri identificēts parādnieks, kas to ļautu nesajaukt ar citām personām. Atbildētāja kompetencē nav labot šo nodokļa paziņojuma trūkumu, izvērtējot personu, kurai izpildes rīkojumā uzlikts pienākums. Atbilstoši prasītāja viedoklim šo trūkumu pat nav iespējams novērst, identificējot prasītāju kā nodokļa paziņojuma saņēmēju piedziņas pieprasījumā (kurā prasītāja dzimšanas datums parādās pirmo reizi). Tāpat prasītājs apgalvo, ka paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem viņam netika izsniegts pienācīgā veidā, kas viņam ļautu veikt pasākumus savu tiesību aizsardzībai, jo apstiprinājumā par saņemšanu, kas atrodas tiesas materiālos, viņš kā adresāts ir identificēts pēc vārda, uzvārda un adreses, kas nav pietiekams pierādījums tam, ka paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem tika izsniegts pašam prasītājam, nevis kādai citai personai, kas atbilst šādai identifikācijai. Prasītājs noliedz, ka paraksts uz apstiprinājuma par saņemšanu ir viņa paraksts. Turklāt līdz šim brīdim viņam nav bijusi iespēja iepazīties ar izpildes rīkojumu čehu valodā. Atbildētājs uzskata, ka nedz tas, nedz Čehijas administratīvās tiesas nav kompetenti izvērtēt paziņojumu par aplikšanu ar nodokļiem saistībā ar tā izdošanas apstākļiem un saturu. Prasītāja kā parādnieka precīza identifikācija skaidri izriet no lūguma iesniedzējas iestādes piedziņas pieprasījuma. Ja piedziņas pieprasījumā nebūtu bijis dzimšanas datuma, atbildētājs būtu pieprasījis lūguma iesniedzējai iestādei sniegt šos papildu datus. Atbildētājs uzskata, ka prasītājam paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem patiešām tika izsniegts, kas izriet no paša prasītāja apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem viņš saņēma Vācijas muitas iestāžu dokumentus, tomēr tajos nebija pietiekami identificēts adresāts, tie bija sagatavoti tikai vācu valodā bez čehu valodas tulkojuma, un viņam nebija saprotami.

11. Iesniedzējtiesa norāda, ka atbilstoši Čehijas augstāko tiesu pastāvīgajai judikatūrai Čehijas Civilprocesa likuma 261.a panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, identifi-

cējot parādnieku, jāveic parādnieka "tieša identifikācija". Parādnieka identifikācijai jābūt precīzai un neaizstājamai vai vismaz ir jābūt iespējai no dokumenta, kas atļauj izpildi, nešaubīgi secināt, kam ir uzlikts pienākums. Iesniedzējtiesa uzskata, ka no tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu un tajās iekļautajām tiesībām uz aizstāvību var secināt, ka Čehijas tiesām attiecīgajā lietā ir jāņem vērā prasītāja iebildumi par nepietiekamu saņēmēja (parādnieka) identifikāciju pašā paziņojumā par aplikšanu ar nodokļiem. Ja būtu jāpieņem atbildētāja viedoklis, ka Čehijas iestādēm bija pilnīgi saistoša parādnieka identifikācija parāda piedziņas pieprasījumā, prasītājam pilnībā tiktu liegta iespēja aizstāvēt savas tiesības. Ja Čehijas administratīvajām tiesām nebūtu tiesību izvērtēt jautājumu par paziņojuma par aplikšanu ar nodokļiem izpildāmību, tā dēļ tiktu noliegts taisnīgums. Attiecībā uz nodokļa paziņojuma izsniegšanu vācu valodā iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai aizsargātu izsniegto dokumentu saņēmēju intereses, no tiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu un tiesībām uz aizstāvību izriet vispārīgs princips, saskaņā ar kuru izsniegšanai ir jānotiek izsniegšanas valsts oficiālajā valodā vai citā valodā, kuru saņēmējs saprot.

12. Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, *Nejvyšší správní soud* ar 2008. gada 5. maija lēmumu nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Padomes 1976. gada 15. marta Direktīvas 76/308/EEK par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja prasījuma izpildes pasākumi tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts tiesā, šai tiesai saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem ir tiesības pārbaudīt, vai dokuments, kas atļauj izpildi, [..] ir izpildāms un ir ticis pienācīgi izsniegts parādniekam?

2) Vai no Kopienu tiesību vispārīgajiem tiesību principiem, it īpaši no tiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu, labas pārvaldības un tiesiskas valsts principa izriet, ka dokumenta, kas atļauj izpildi, [..] paziņošana parādniekam valodā, kuru viņš nesaprot, kas turklāt nav valsts, kurā šis dokuments parādniekam ir izsniegts, oficiālā valoda, ir uzskatāma par trūkumu, kura dēļ ir iespējams atteikt izpildi, pamatojoties uz šādu dokumentu, kas atļauj izpildi [..]?"

IV — Tiesvedība Kopienu Tiesā

13. Rakstveida apsvērumus iesniedza Čehijas Republika, Vācijas Federatīvā Republika, Portugāles Republika, Grieķijas Republika, Polijas Republika un Komisija. Tiesas sēde notika 2009. gada 13. maijā.

V — Pirmais jautājums

A — *Tiesai iesniegtie apsvērumi*

14. Čehijas Republika uzskata, ka lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts tiesai nav tiesību pārbaudīt, vai dokuments, kas atļauj izpildi, ir izpildāms un ir ticis pienācīgi izsniegts parādniekam. Tikai lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentā iestāde ir tiesīga izvērtēt šos apstākļus. Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka Direktīvas 76/308 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja prasījuma izpildes pasākumi tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts tiesā, šai tiesai saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem nav tiesību pārbaudīt, vai dokuments, kas atļauj izpildi, ir izpildāms un ir ticis pienācīgi izsniegts parādniekam. Portugāles Republika uzskata, ka Direktīvas 76/308 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka lūguma saņēmēja iestāde nav tiesīga pārbaudīt lūguma iesniedzējas iestādes izdota akta, kas ir galīgs un izpildāms, spēkā esamību, ja lūguma saņēmējai iestādei ir ticis adresēts piedziņas lūgums.

15. Grieķijas Republika uzskata, atbildot uz abiem jautājumiem, ka, ņemot vērā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, kas saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir vispārējais Kopienu tiesību princips, kurš izriet no kopējām dalībvalstu konstitucionālajām tradīcijām un ir ietverts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "ECPAK") 6. un 13. pantā, Direktīvas 76/308 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja prasījuma izpildes pasākumi tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts tiesā, šai tiesai saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem ir tiesības pārbaudīt, vai dokuments, kas atļauj izpildi, ir ticis izsniegts pienācīgi, oficiālajā valodā vai lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts oficiālajā valodā. Polijas Republika uzskata, ka

Direktīvas 76/308 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja prasījuma piedziņas pasākumi tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts tiesās, šīm tiesām saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem nav tiesību pārbaudīt, vai dokuments, kas atļauj izpildi, ir izpildāms un vai lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentā iestāde to ir pienācīgi izsniegusi parādniekam.

izpildi lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī, šādi akti vai lēmumi var būt pakļauti tās dalībvalsts tiesas kontrolei.

B — *Vērtējums*

16. Komisija uzskata, ka Direktīvas 76/308 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja prasījuma izpildes pasākumi tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts tiesā, šai tiesai nav tiesību pārbaudīt, vai dokuments, kas atļauj izpildi, ir izpildāms un ir ticis pienācīgi izsniegts parādniekam. Tomēr, ja lūguma saņēmēja iestāde ir sniegusi palīdzību izpildi atļaujošā dokumenta paziņošanā saskaņā ar Direktīvas 76/308 5. pantu vai saskaņā ar divpusēju vai daudzpusēju vienošanos starp attiecīgajām dalībvalstīm, lūguma saņēmējas iestādes dalībvalsts tiesai ir tiesības pārbaudīt, vai izsniegšana ir notikusi saskaņā ar noteikumiem, kas piemērojami atbilstošo dokumentu izsniegšanai šajā dalībvalstī. Tāpat saskaņā ar Direktīvas 76/308 8. panta 2. punktu gadījumā, ja izpildi atļaujošais dokuments ir ticis pieņemts, atzīts, papildināts vai aizstāts ar dokumentu, kas atļauj

17. Direktīva 76/308 nosaka kopīgus noteikumus par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā cita starpā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem [3]. Šajā sakarā Direktīvā 76/308 ir paredzēti trīs atsevišķi un atšķirīgi savstarpējās palīdzības veidi, kurus lūguma saņēmējai iestādei [4] principā ir pienākums īstenot lūguma iesniedzējas iestādes vārdā [5]. Lūguma saņēmēja iestāde saskaņā ar Direktīvas 76/308 4. pantu pēc lūguma iesniedzējas iestādes lūguma sniedz pēdējai minētai informāciju, kas tai ir noderīga prasījumu piedziņā.

3 — Skat. Direktīvas 76/308 1. un 2. pantu. Pirms Direktīvas 76/308 pieņemšanas nebija iespējams dalībvalstī izpildīt prasību par piedziņu, pamatojoties uz citas dalībvalsts iestāžu izdotu dokumentu. Fakts, ka valsts noteikumi attiecībā uz piedziņu bija piemērojami tikai valsts teritorijās, radīja šķērsli kopējā tirgus izveidei un darbībai un kavēja Kopienu noteikumu pilnīgu un taisnīgu piemērošanu, tādējādi veicinot krāpnieciskas darbības. Skat. Direktīvas 76/308 pirmo un trešo apsvērumu.

4 — Saskaņā ar Direktīvas 76/308 3. pantu "lūguma saņēmēja iestāde" ir kādas dalībvalsts kompetentā iestāde, kurai palīdzības lūgumu adresē.

5 — Saskaņā ar Direktīvas 76/308 3. pantu "lūguma iesniedzēja iestāde" ir kādas dalībvalsts kompetentā iestāde, kura iesniedz palīdzības lūgumu attiecībā uz prasījumiem.

Saskaņā ar Direktīvas 76/308 5. pantu lūguma saņēmējai iestādei ir jāpaziņo parādniekam par visiem dokumentiem un lēmumiem, kas attiecas uz prasījumu [6] un kas izdoti lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalstī [7]. Tādējādi lūguma saņēmējas iestādes paziņojums var attiekties uz kādu prasījumu un/vai tā piedziņu [8]. Saskaņā ar Direktīvas 76/308 6. pantu lūguma saņēmējai iestādei pēc lūguma iesniedzējas iestādes lūguma ir jāpiedzen "prasījumi, par kuriem sastādīts dokuments, kas atļauj piedziņas izpildi".

18. Direktīvas 76/308 7. pantā ir paredzēti detalizēti noteikumi un prasības attiecībā uz prasību par prasījuma piedziņu, kuru lūguma iesniedzēja iestāde ir nosūtījusi lūguma saņēmējai iestādei. Turklāt Direktīvas 76/308 8. panta 1. punktā ir paredzēts, ka lūguma saņēmēja dalībvalsts izpilda dokumentus, kas atļauj prasījuma piedziņas izpildi, saskaņā ar tās tiesību aktiem [9]. Tādējādi dokuments, kas atļauj prasījuma izpildi, ir tieši jāatzīst un automātiski jāizskata kā tāds lūguma saņēmējai dalībvalstij [10] bez nepieciešamības paredzēt īpašu procedūru.

19. Līdz ar to ir skaidrs, kā Tiesa apstiprināja spriedumā lietā *Elliniko Dimosio/Nikolaos Tsapalos and Konstantinos Diamantakis*, ka Direktīvā 76/308 ir ietverti procesuāli noteikumi, kas regulē tikai dažu citā dalībvalstī

6 — Kas ietilpst Direktīvas 76/308 piemērošanas jomā.

7 — Šķiet, ka paziņojumu par aplikšanu ar nodokļiem prasītājam izsniedza Čehijas Finanšu ministrija 1999. gada 6. augustā, pamatojoties uz 1995. gada 19. maija vienošanos starp Čehijas Republiku un Vācijas Federatīvo Republiku par muitas iestāžu savstarpēju palīdzību. Attiecīgās vienošanās 7. pantā ir paredzēts, ka "pēc vienas līgumslēdzējas puses muitas iestādes lūguma otras līgumslēdzējas puses muitas iestādei ir jāpaziņo adresātam saskaņā ar piemērojamajiem tiesību aktiem par visiem lūguma iesniedzējas muitas iestādes lēmumiem un citiem dokumentiem [..]".

8 — Tādējādi Direktīvas 76/308 5. pantā, manuprāt, ir paredzēti divi dažādi savstarpējās palīdzības veidi attiecībā uz to dokumentu un lēmumu izsniegšanu, kas attiecas, pirmkārt, uz pašu prasījumu un, otrkārt, uz prasījuma piedziņu.

9 — Kas ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā. Skat. 2. pantu.

10 — "Saskaņā ar Direktīvas 76/308 8. pantu dokumenti, kas atļauj prasījumu piedziņas izpildi, tagad [kopš 2001. gada 15. jūnija Padomes Direktīvas 2001/44/EK, ar ko groza Direktīvu 76/308/EEK par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā, kas radušies no darbībām, kas pieder pie Eiropas Lauksaimniecības vadības un garantiju fonda finansēšanas sistēmas, kā arī lauksaimniecības maksājumu un muitas nodokļu piedziņā un attiecībā uz pievienotās vērtības nodokļa un dažu akcīzes nodokļu piedzīšanu (OV L 175, 17. lpp.), spēkā stāšanās] saskaņā ar vispārēju noteikumu ir jāatzīst tieši un jāizpilda automātiski kā dokumenti, kas atļauj prasījuma izpildi valsts teritorijā, turpretim agrāk šie dokumenti bija tikai jāpieņem, jāatzīst, jāpapildina vai jāaizstāj ar dokumentu, kas atļauj to izpildi lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī." Skat. 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-338/01 Komisija/Padome (*Recueil*, I-4829. lpp., 71. punkts). Skat. arī šī sprieduma 75. punktu. Taču skat. arī Direktīvas 76/308 8. panta 2. punktu, saskaņā ar kuru dalībvalsts var noteikt izņēmumu šīs direktīvas 8. panta 1. punktam un principam par izpildi saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Tomēr šķiet, ka Direktīvas 76/308 8. panta 2. punkts nav piemērojams tiesvedībā iesniedzējtiesā. Ir skaidrs, ka Čehijas Republika, transponējot Direktīvu 76/308, neizmantoja iespēju paredzēt izņēmumu šīs direktīvas 8. panta 1. punktam. Skat. 6. panta 1. punktu Likumā Nr. 191/2004 *Coll.* par starptautisku palīdzību noteiktu finanšu prasījumu piedziņā, kas stājās spēkā 2004. gada 1. maijā un ar kuru Direktīva 76/308 tika transponēta Čehijas tiesībās, kurā ir paredzēts, ka "dokuments, kas ir rīkojums prasījuma izpildei kompetentās iestādes valstī, no izpildes lūguma pilnīgas saņemšanas brīža ir jāatzīst tieši kā izpildes rīkojums prasījuma izpildei Čehijas Republikā".

radušos prasījumu kategoriju atzīšanu un izpildi, neparedzot noteikumus par to rašanos un apjomu [11].

20. Papildus noteikumiem par savstarpēju palīdzību Direktīvā 76/308 ir paredzēti arī noteikumi attiecībā uz dalībvalsti, kurā ir jāceļ prasība, ja attiecīgā persona piedziņas procedūras laikā apstrīd prasījumu un/vai dokumentu, kas atļauj tā izpildi, vai ja tiek apstrīdēti izpildes pasākumi. Saskaņā ar Direktīvas 76/308 12. pantu tiesas izvēle ir atkarīga no tā, vai tiek apstrīdēts, pirmkārt, prasījums un/vai dokuments, kas atļauj tā izpildi, vai, otrkārt, izpildes pasākumi. Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 76/308 12. panta 1. punktu gadījumā, ja prasījums un/vai dokuments, kas atļauj tā izpildi, tiek apstrīdēts piedziņas procedūras laikā, prasība ir jāceļ lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentajā iestādē. Saskaņā ar Direktīvas 76/308 12. panta 3. punktu, ja tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas iestādes dalībvalstī īstenotie izpildes pasākumi, tad prasība ir jāceļ šīs dalībvalsts kompetentajā iestādē. Turklāt Direktīvas 76/308 12. panta 2. punktā — lai pilnībā nodrošinātu personas tiesības apstrīdēt prasījumu un/vai dokumentu, kas atļauj tā izpildi, piedziņas procedūras laikā — ir paredzēta prasība, ka lūguma saņēmējai iestādei, saņemot paziņojumu par prasību, ar kuru tiek apstrīdēts prasījums un/vai dokuments, kas atļauj tā izpildi, apturēt izpildes procedūru, kamēr lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentā iestāde pieņems lēmumu šajā sakarā. Neraugoties uz pienākumu apturēt izpildes procedūru, lūguma iesniedzēja iestāde noteiktos apstākļos var lūgt lūguma saņēmējai iestādei piedzīt strīdīgo prasījumu. Ja apstrīdēšanas rezultāts ir labvēlīgs parādniekam, lūguma iesniedzēja iestāde ir atbildīga par jebkādu atgūto summu, kā arī pienākošās kompensācijas atmaksu.

21. Noskaidrojot tiesu, kurā ir jāceļ prasība, un uzliekot pienākumu noteiktos apstākļos apturēt izpildes procedūru vai atmaksāt atgūtās summas kopā ar kompensāciju, Direktīvas 76/308 12. panta mērķis faktiski ir nodrošināt tiesisko drošību un attiecīgo personu tiesības uz aizstāvību. Tādējādi, kaut arī attiecīgajai personai būtu izdevīgāk celt prasību, piemēram, viņas dzīvesvietas valstī, fakts, ka Direktīvas 76/308 12. pantā ietvertie noteikumi par jurisdikciju prasa, lai tā ceļ prasību citā dalībvalstī, neliedz personai pieeju tiesai vai nesamērīgi nesamazina šīs personas tiesības uz aizstāvību. Direktīvas 76/308 12. pants, nodrošinot kompe-

11 — 2004. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-361/02 un C-362/02 (Krājums, I-6405. lpp., 20. punkts).

tentās tiesas paredzamību, faktiski, manuprāt, pastiprina principu par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

22. Tāpēc es uzskatu, ka Direktīvas 76/308 12. pantā ir paredzēts noteikums par kompetento tiesu pilnīgu saskaņošanu gadījumos, kad prasība tiek celta par prasījumu piedziņu [12] vai izpildes pasākumiem Direktīvas 76/308 kontekstā.

23. Lai atbildētu uz iesniedzējtiesas pirmo jautājumu, ir jāinterpretē Direktīvas 76/308 12. panta 1. punktā ietvertie vārdi "prasījums un/vai dokuments, kas atļauj piedziņas izpildi". Es uzskatu, ka šos vārdus nevar interpretēt, ņemot vērā valsts civilprocesa noteikumus, bet ir jāveic autonoma interpretācija, lai Direktīvas 76/308 12. pantu varētu piemērot vienveidīgā un paredzamā veidā. Pretējā gadījumā pastāv iespēja šo vārdu konfliktējošai interpretācijai, tādējādi mazinot kompetentās tiesas izvēles paredzamību, kāds tieši ir Direktīvas 76/308 mērķis.

24. Manuprāt, no Direktīvas 76/308 12. panta 1. punkta formulējuma skaidri izriet, ka prasības saistībā ar "prasījumu un/vai dokumentu, kas atļauj piedziņas izpildi", ir tādas prasības, kas attiecas gan uz prasījuma spēkā esamību, gan tā izpildi. Direktīvas 76/308 12. panta 1. punktā ietvertie vārdi "dokuments, kas atļauj izpildi" nozīmē juridisku aktu, kas var tikt izpildīts attiecībā pret parādnieku; tā ir situācija, kurā, manuprāt, ir nepieciešams, lai prasījums jau ir izsniegts parādniekam. Izpildes pasākumus var uzsākt tikai tad, ja parādniekam prasījums ir ticis izsniegts pienācīgā veidā.

25. Turklāt es uzskatu, ka tiktu apšaubīti Direktīvas 76/308 mērķi, ja attiecībā uz prasījuma spēkā esamību un izpildi lūguma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes varētu veikt divkāršu kontroli, kas nozīmētu, ka šim prasījumam būtu jāatbilst gan lūguma iesniedzējas dalībvalsts, gan lūguma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem, taču ar šīs direktīvas 8. panta 1. punktu tieši ir paredzēts novērst šādu rezultātu [13].

12 — Un/vai dokumentu, kas atļauj prasījumu izpildi.

13 — Neraugoties uz izņēmumu no noteikuma par izpildi saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas ietverts Direktīvas 76/308 8. panta 2. punktā, šis noteikums faktiski neļauj saņēmējas dalībvalsts iestādēm apšaubīt dokumenta, kas atļauj prasījuma izpildi, spēkā esamību vai izpildi, paredzot tikai to, ka šīs iestādes var veikt šī dokumenta atbilstības izvērtēšanu, un neizmainot šīs direktīvas 12. pantā ietvertos noteikumus par kompetento tiesu. Šajā ziņā skat. Direktīvas 76/308 8. panta 2. punkta trešo daļu. Jāteic, ka Direktīvas 76/308 8. panta 2. punkta trešajā daļā ir atsauce uz atbilstības noteikšanas procedūru kā "formalitātēm". Skat. arī Komisijas 2002. gada 9. decembra Direktīvas 2002/94/EK par atsevišķu Padomes Direktīvas 76/308/EEK noteikumu par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem īstenošanas kārtību (OV L 337, 41. lpp.) 11. panta 1. punktu, kurā ir paredzēts, ka "pieprasījuma saņēmēja iestāde nekādā gadījumā neapšauba tā akta vai lēmuma derīgumu, par kuru saņemts paziņojuma pieprasījums".

26. Tādējādi no Direktīvas 76/308 12. pantā paredzētajiem noteikumiem par jurisdikciju izriet, ka kompetentā tiesa, kurā var apstrīdēt attiecīgo paziņojumu par aplikšanu ar nodokļiem šajā lietā un tā paziņošanu 1999. gadā, ir lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentā iestāde, proti, kompetentā iestāde Vācijas Federatīvajā Republikā. Prasītājs, apgalvojot, ka viņš nebija pietiekami identificēts kā parādnieks paziņojumā par aplikšanu ar nodokļiem un ka paziņojums par aplikšanu ar nodokļiem 1999. gadā viņam netika nosūtīts pienācīgā veidā, faktiski apstrīd gan paša paziņojuma par aplikšanu ar nodokļiem spēkā esamību, gan tā izpildi.

27. Tādējādi atbilstoši Direktīvas 76/308 12. panta 1. punktam prasītājam ir jāceļ prasība par nodokļa paziņojuma spēkā esamību un izpildi Vācijas Federatīvās Republikas kompetentajā iestādē. Fakts, ka paziņojumu par aplikšanu ar nodokļiem izsniedza Čehijas iestādes Vācijas iestāžu vārdā pēc pēdējo minēto iestāžu lūguma, manuprāt, negroza šīs direktīvas 12. pantā paredzētos skaidros noteikumus par jurisdikciju. Tas vien, ka dalībvalsts saskaņā ar lūgumu sniedza praktisku palīdzību citai dalībvalstij, sniedzot cita starpā informāciju vai izsniedzot dokumentus, negroza šos noteikumus par jurisdikciju [14].

28. Tāpēc es uzskatu, ka Direktīvas 76/308 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja izpildes pasākumi tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas dalībvalsts tiesā, šai tiesai nav tiesību izvērtēt ne to, vai dokuments, kas atļauj izpildi, ir izpildāms, ne arī tā izsniegšanas parādniekam likumību.

VI — Otrais jautājums

29. Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai nodokļa paziņojuma izsniegšana prasītājam vācu valodā, kas ir valoda,

14 — Manuprāt, ar Direktīvas 76/308 4.–6. pantu tiek sniegta dalībvalsts attiecīgajām iestādēm iespēja lūgt atbilstošajām iestādēm citā dalībvalstī noteiktu informāciju, izsniegt dokumentus un lēmumus un izpildīt prasījumus. Manuprāt, ar Direktīvas 76/308 4.–6. pantu netiek uzlikts pienākums lūgt šādu palīdzību. Katrai dalībvalstij pašai ir jāizvērtē, vai ir nepieciešama šāda citas dalībvalsts palīdzība. Pēc analoģijas skat. 2007. gada 27. septembra spriedumu lietā C-184/05 *Twoh International BV/Staatssecretaris van Financiën* (Krājums, I-7897. lpp., 32. punkts), kas attiecās it īpaši uz Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīvas 77/799/EEK par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpēju palīdzību tiešo un netiešo nodokļu jomā (OV L 336, 15. lpp.) 2. panta 1. punktu. Vēlreiz atgādināšu, ka nodokļa paziņojuma izsniegšana nenotika saskaņā ar Direktīvas 76/308 5. pantu.

kuru viņš it kā nesaprot un kura turklāt nav Čehijas Republikas oficiālā valoda, ir uzskatāma par trūkumu, kura dēļ ir iespējams atteikties izpildīt attiecīgo paziņojumu.

30. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesai un valstu tiesām sadarbojoties, kā tas ir paredzēts EKL 234. pantā, tikai valsts tiesa, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā tajā ierosinātās lietas īpatnības, novērtē gan to, cik lielā mērā prejudiciāls nolēmums tai ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstību. Tātad gadījumā, ja uzdotie prejudiciālie jautājumi skar Kopienu tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu [15].

31. Tomēr tāpat Tiesa ir nospriedusi, ka, pastāvot ārkārtas apstākļiem, tai ir jāpārbauda nosacījumi, ar kādiem valsts tiesa tai ir iesniegusi lietu, lai novērtētu, vai tai ir jurisdikcija. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atteikums lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu ir iespējams tikai tad, ja ir acīmredzami skaidrs, ka prasītajai Kopienu tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamata prāvas faktiem vai tās mērķi, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesas rīcībā nav tādu vajadzīgo faktisko vai tiesību apstākļu, kas ļauj sniegt noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem [16].

32. Manuprāt, jautājums par to, vai prasītājam ir jāizsniedz nodokļa paziņojuma tulkojums, ir jautājums, kas attiecas uz šī paziņojuma izpildi un kas līdz ar to ir jāizvērtē lūguma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentajai iestādei, kas šajā gadījumā ir Vācijas Federatīvās Republikas kompetentā iestāde. Tāpēc es atbilstoši Direktīvas 76/308 12. panta 1. punktam uzskatu, ka iesniedzējtiesa nav kompetenta lemt par nodokļa paziņojuma izpildi un ka šīs tiesas uzdotais otrais jautājums ir hipotētisks un līdz ar to acīmredzami nepieņemams.

15 — 2005. gada 12. aprīļa spriedums lietā C-145/03 *Keller* (Krājums, I-2529. lpp., 33. punkts) un 2007. gada 18. jūlija spriedums lietā C-119/05 *Lucchini* (Krājums, I-6199. lpp., 43. punkts).

16 — 2001. gada 13. marta spriedums lietā C-379/98 *Preussen-Elektra* (*Recueil*, I-2099. lpp., 39. punkts), 2002. gada 22. janvāra spriedums lietā C-390/99 *Canal Satélite Digital* (*Recueil*, I-607. lpp., 19. punkts) un 2008. gada 11. septembra spriedums lietā C-11/07 *Eckelkamp* u.c. (Krājums, I-6845. lpp., 28. punkts).

VII — Secinājumi

33. Iepriekš minēto apsvērumu dēļ es uzskatu, ka uz Tiesai uzdoto pirmo jautājumu ir jāatbild, ka:

Padomes 1976. gada 15. marta Direktīvas 76/308/EEK par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem (ar grozījumiem) 12. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja izpildes pasākumi tiek apstrīdēti lūguma saņēmējas dalībvalsts tiesā, šai tiesai nav tiesību izvērtēt ne to, vai dokuments, kas atļauj izpildi, ir izpildāms, ne arī tā izsniegšanas parādniekam likumību.